

ZGODNJA

DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi poli, in velja po pošti za celo leto 4 gl. 60 kr., za pol leta 2 gl. 40 kr., za četert leta 1 gl. 30 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 4 gl., za pol leta 2 gl., za četert leta 1 gl., ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej.

Tečaj XL.

V Ljubljani, 20. vel. travna 1887.

List 20.

261 mučencev,

ki so bili na Angleškem zavolj sv. vere pomorjeni.

V 16. stoletju je bilo grozovito preganjanje katoličanov in sv. Cerkve ter sovražstvo zoper rimskega papeža. Divjalo je preganjanje v omenjenem stoletju in naslednjich posebnost na Angleškem. Iz vsih stanov verniki so terpeli zaničevanje in psovanje, tepeže, prenašali železje in ječo in mnogi neusmiljeno smert za sv. vero. Z morišjo, pobijanjem in raznoterim preganjanjem so nečloveški trinogi namérjali katoliško vero do čistega izkoreniniti in zatreti. Toda častitljive marternike so verniki precej začeli častiti, in kri mučencev je bila seme kristjanov.

Neprijazni časi so zadrževali, da taki mučenci niso bili že precej v začetku od sv. Cerkve za svetnike razglašeni, dasiravno so med Angleži in med verniki vsega sveta veljali za take. Odkar pa se je na Angleškem zopet ustanovila cerkvena vlada (hierarhija), kar se je tako močno želelo; so ondotni katoliški škofje zbirali starodavne pisma in dokaze, ter se je v Vestmünsterskem škofijstvu pričelo preiskovanje ali tako imenovana cerkvena pravda o mučenstvu, vzrokih mučenstva, kakor tudi o znamenjih ali čudežih 350 služabnikov Božjih, ki so bili iz sovražstva do sv. vere pomorjeni.

Nasledek teh preiskovanj je bil poslan papežu v Rim. Nato zdajci so se jele pošiljati v Rim tudi prošnje iz vse Anglije, in sicer ne le od škofov, ampak tudi od premožnih preslavnih cerkvenih in deželskih móž, da naj bi se tem spričevavcem skazovala očitna čast sv. Cerkve.

Sv. Oče so to zadevo zročili sv. zboru za obrede, kateri je vso reč natanko preiskaval in sv. oče Leon XIII so 4. grud. 1886 privolili, da o 261terih izmed onih 350 se smé preiskava dalje gnati, o družih je treba pa še novih spričevanj in dokazov.

Med temi 261 je: 1 nadškof, 130 mašnikov, 15 benediktinov, 12 frančiškanov, 1 avguštinec, 1 minorit, 26 jezuitov, 3 vitezi sv. Janeza Jeruzalemskega, 72 svetnih. Frančiškanski časnik v Rimu „Acta ord. Minorum“ našteva po imenih redovnike frančiškane, ki so bili pomorjeni med l. 1537—1679.

Kardinal nadškof Manning je l. 1879 poterdil prav ginljivo molitev k tem marternikom in omenjeni fran-

čiškanski časnik opominja sobrate svoje, naj to molitev zasebno včasi molijo. Tako-le se glasi:

Molitev, ki naj se zasebno moli, da se tem mučencem doseže slovesno prištetje med marternike.

Predglas. Videl sem pod oltarjem.

Psalm 78.

O Bog! narodi so prihruli v tvojo dedino, oskrunili so tvoj sveti tempelj; spremenili so Jeruzalem v grobljo.

Dajali so merliče tvojih služabnikov v jéd ticam pod nebom, mesó tvojih svetih zverinam na zemlji.

Prelivali so njih kri kakor vodo krog Jeruzalema; in ni ga bilo, da bi jih pokopaval.

Doklej, Gospod, se boš serdil brez prenéha, (doklej) bo gorela tvoja gorečnost kakor ogenj?

Ne spominjaj se naših nekdanjih grehov; naglo naj nas prehití tvoje usmiljenje, ker silno smo poterti.

Pomagaj nam, Bog, naš Zveličar! in zavoljo slave svojega imena reši nas, o Gospod! prizanesi našim grehom zavoljo svojega imena;

Da ne rečejo kje narodi: Kje je njih Bog? In da se zvé med narodi pred našimi očmi maščevanje za prelito kri tvojih služabnikov.

Pride naj tebi pred oči zdihovanje jetnikov; po velikosti svoje roke ohrani otroke smerti.

Čast bodi Bogu Očetu itd.

Predglas. Videl sem pod oltarjem duše pomorjenih zaradi besede Božje in zaradi spričevala, ki so ga imeli; in so klicali z velikim glasom, rekoč: Doklej, Gospod (sveti in resnični), ne sodiš, in ne tirjaš naše kervi od njih, ki zemljo gospodujejo?

Ÿ. Pod prestolom Božjim vsi sveti kličejo.

O. Maščuj našo kri, Gospod naš Bog.

Molimo.

Dodeli, prosimo, vsegamogočni Bog, da ki smo častitljive mučence spoznali serčne v njih spričevanju, tudi njih dobrotno priprošnjo pri Tebi občutimo.

O Bog, ki preslavljaš nje, kateri Tebe preslavlajo, in ki si češčen s češčenjem svojih svetih; prosimo, dodeli milostno, da kri mučencev, ki so bili v Angliji umorjeni, ker so Jezusu spričevanje dajali, bodé po slovesni sodbi Tvoje Cerkve preslavljevana. tem Kristusu, Gospodu našem.

O. Amen.

Oče naš. Češčena Marija. Verujem.

Presvilli gospod kardinal nadškof Westmünsterski so to molitev poterdili, in podelili so 3. sveč. 1879 100 dni odpustka tistim, ki jo pobožno molijo.

Časi očitnih prošenj.

Križev teden gre h koncu, ne pa časi molitev in prošenj, kar je vedno potrebno. In da si to bolj v spomin in v serce vtisnemo, naj nam služi naslednje branje.

Mamert, škof Vienski na Francoskem, je l. 474 začel dni očitnih prošenj v križevem tednu. Povod temu bile so hude nadloge, ki so terle ondote prebivalce. Posebno veliko škode so napravili potresi in dereče živali. Že celo leto so terpele te nadloge. Ljudstvo je upalo, da bode v velikonočnem času Bog odvernili te nadloge; a ravno nasprotno se je zgodilo. Velikonočno nedeljo med sveto mašo se je vnela kraljeva palača in ogenj je žugal vse mesto upepeliti. Zbegano ljudstvo hitelo je iz cerkve, da bi ustavilo požar, a škof je pa klečal pred altarjem in goreče prosil, naj odverne ljubi Bog nesrečo. In glej, škofova molitev bila je uslišana, ogenj se je pogasil. Ko se je približal praznik vnebohoda Jezusovega, napovedal je škof svojim ovčicam post in druge pobožne opravila. Nato jele so se nadloge manjšati, in kmalu potem so pojenjale. To se je po vsej Cerkvi razglasilo in pobožne vaje so se vedno bolj in bolj širile, tako, da so dosegle dandanašnjo podobo.

Namen teh in tacih očitnih prošenj je ta, da bi z gorečo molitvijo od Boga pridobili dobrot za dušo in za telo. Ker so ti dnevi ravno spomladi, priporočamo božjemu varstvu posebno kaleče setve, in zatoraj gredo sprevodi po polji. Ravno to pa opominja, da naj verniki tudi naulje goreče molijo v ta namen in da naj ne kličejo z razuzdanim življenjem pravice božje na maščevanje. Vsled greha rekel je Bog Adamu: „Prekleta bodi zemlja zaradi tvojega dejanja!“ (Moz. 3, 17.) Pod tem prekletstvom zdihuje človeštvo. Res je Jezus, Sin Božji, zadostil za grehe in po svetih zakramentih se vdeležujemo zadostenja, da zamoremo doseči zveličanje svoji duši, ako smo z grehi zveličanje zapravili. Nebesa so nam zopet odperta, pa sveti raj je zgubljen. Po Božji previdnosti je za nas boljše, da se prvotni čez vse srečni stan človeštva nič več ne poverne, samo da se le to doseže, kar je naši duši na korist. Nadloge in réve ne bodo človeštvu nič več oduzete, da ž njimi zadostujemo za greh; „kajti vsi smo grešili po Adamu.“ Po odrešenju ni bilo prekletstvo sneto z zemlje, bilo je le zmanjšano. Da očistimo svojo dušo zlega, dani so nam sveti zakramenti; da pa oprostimo zemljo prekletstva, ima sveta Cerkev zakramentalije, ali blagoslovila in blagoslove, molitve; to so sredstva, s katerih pomočjo smemo upati, da sprosimo od Boga, da nam zmanjšuje naše reve, ako nas tega vredne spozná.

Kaj storimo toraj, ako gremo s križem, znamenjem odrešenja, pod mili nebes? Prosimo Boga, naj razteza blagoslov odrešenja tudi nad zemljo, da naj od nje uzame prekletstvo, katero je nakopal greh; prosimo ga, naj nam dá vgodno vreme, naj nas varuje pred nevihtami, treskom in točo. Ker končamo procesijo s sveto mašo in tako obhajamo spomin kervave daritve, odpremo s tem prebogati vir, iz katere teče blagoslov odrešenja.

Res, prav primereu čas prositi Boga, da naj blagoslov odrešenja razteza tudi nad ukleto zemljo, je velikonočna, pa tudi še povelikonočna doba. Kajti sedaj

spominjamo se dni, v katerih so nebesa premagala pekel, in prav sedaj, ko smo po prejemanji svetih zakramentov očistili si duše in postali opravičeni nas bode Gospod ložej uslišal. V posebno lepi zvezi so prošnji dnevi s praznikom Gospodovega vnebohoda. Po Veliki noči počiva sveta Cerkev tako rekoč na Jezusovem naročju. In sedaj, ko bode šel k Očetu, mu razodeva naše reve in nadloge, da bode ko Sin človekov pri Očetu prosil za nas. Prošnje, molitve, solze sv. Cerkve bode Jezus izročil svojemu Očetu. Sv. Cerkev Jezusa v procesijah, bi djal, spremlja do Oljske gore, od koder gre v nebesa, kjer je naš posrednik.

Prosimi ga pa moramo, da bode posređoval zlasti za naš dušni blagor, posebno, da bi ohranili milost Božjo, ki smo jo prejeli v velikonočni spovedi in se bolj in vedno bolj vneli za večne dobrote. „Ako ste s Kristusom vstali, iščite to, kar je gori, kjer je Kristus na desnici svojega Očeta, in ne mislite na to, kar je tukaj!“ (Kol. 3, 1. 2.) Tega moramo pred drugim prositi in potem bomo uslišani, ako kličemo: „Da sad zemlje daj in ohrani: prosimo Te, usliši nas!“ Ako se ravnamo po navodu, ki nam ga daje sveta Cerkev v litanijah vseh svetnikov, gotovo bodemo prav ravnali in v svesti si smemo biti pomoči svetnikov, ki stojé pred prestolom Božjim!

Tako naj se moli, ravná in živi ne samo po deželi, ampak tudi po mestih. Kajti za meščane je ravno tista pot proti nebesom, kakor za priprosto ljudstvo po deželi.

Če tudi se oni ne pečajo s pridelovanjem živeža, vendar pa ga rabijo v svoje ohranjenje in to še bolj kakor kmetje. Kar kmetje boljega pridelajo, to večinoma pripeljejo v mesto, in le kar je slabšega, sami vživajo. O kako grozno nehvaležno delajo meščani, ako se ne vdeležujejo procesij in drugih očitnih molitev, pri katerih se moli za dobro letino! Zato so pa tudi šibe, ki zadevajo meščane, veči del bolj hude in občutljive, kakor pa one, ki tepejo ljudi po kmetih. Gorjé n. pr. družini, ako v mestu hiša in prodajalnica poprej premožnega posestnika gre na boben! Če ravno je pomanjkanje in stradež tudi po kmetih; vendar ni toliko beračev in odbobnanih postopačev, kakor po mestih. Še veliko bolje pa bode po kmetih, ako se bratovščina treznosti vkorenini ter ljudje opusté nesrečni „šnops“ in vražji „špirit,“ česar reši ljube Slovence, o Gospod!

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Ljubljane. (Katoliški misijon na Danskem.)

BOG DAJ SREČO!

Milostni gospod knezo-škof Ljubljanski, dr. Jakob Missia, so blagovoljno dovolili, da smemo v Ljubljanski škofiji nabirati milodarov za katoliški misijon na Danskem, ki se sicer veselo in lepo razvija, pa je vedno v velikih zadregah in stiskah.

Za časov Martina Lutra so bili katoliško vero v Danskem kraljestvu popolnoma zaterli, tako, da ne ena sama družina ni mógla svojim otrokom ohraniti edino izveličavne sv. vere. In do leta 1849 se ni smel poverniti noben Danec v naročje katoliške cerkve, če ni hotel zapasti smertni kazni. V teh žalostnih časih napravila si je edino le Avstrija za svojega poslanca v Kodanji (Kopenhagnu), glavnem mestu Danskega kraljestva, majhno kapelico in še to le z veliko težavo.

Kakor iskrica pod pepelom skrita, tako je tlela katoliška vera na Danskem. V novejših časih pa je

začela luč prave vere, ki je bila po severnih deželah najprej ugasnila, ravno na Danskem, kjer je bila za katoliško cerkev popolnoma zgubljena, v novo goreti, in žarke svoje razprostira po vseh severnih deželah. Cesar bi človek ne bil pričakoval, zgodilo se je: število tistih, ki se vračajo v katoliško cerkev, narašča se od dné do dné, in sicer iz vseh stanov, tudi iz učenih in visokih krogov. Noben misijon ne more reči, da bi v novejših časih tako veselo napredoval, kakor ravno Danski. Kodanji, poglavito mesto Danske, kjer znanosti cvetó kakor v starih Atenah, je še pred kratkim štel komaj nekaj stotin katoličanov; sedaj pa jih šteje že kakih tri tisoč; — in to mesto nima razun male kapelice avstrijskega poslanca še nobene cerkve!

Da sedanje katoličane v sv. veri ohranimo in še novih pridobimo, ne smemo rok križem deržati. — Potrebno pa je pred vsem, da zidamo katoliško cerkev v Kodanji.

V ta namen nam je živo treba hitre in izdatne podpore. Ako se naša prošnja usliši in dobimo potrebne podpore, bodo se kmalu razlegali veseli glasi, kako lepo se v severnih deželah razširja katoliška vera.

Naj se tedaj dobra serca usmilijo ter nam pomagajo, dokler je čas.

Nikjer ni pomoč bolj potrebna, in tudi nikjer ne obeta več sadú, kakor ravno pri Danskem misijonu; kajti pri njem gré v resnici za to, da si luteranske severne dežele ali katoliški cerkvi nazaj pridobimo, ali pa da začne — ako potrebne pomoči ne dobimo, kar Bog obvaruj, — luč katoliške vere na Danskem pojemat, da morebiti za vselej ugasne. Da to zabranimo, trudili se bomo misijonarji z vsemi močmi. Naj nam ljubi Bog k temu ne odtegne svojega blagoslova in svoje pomoči!

Slabotni smo sicer misijonarji osamljeni; močne in srečne pa se čutimo zedinjeni z našo ljubo materjo, sv. katoliško cerkvijo. Katoliško sercé je namreč bogato, bogato v veri, bogato v ljubezni. Katoliška serca se bodo zato, kakor za časov sv. Ansgarija, Danskega apostola, tako tudi še danes milostljivo ozirala na zgubljene ovčice severnih krajev; — tudi na katoličane, ki prebivajo v Islandiji in Grenlandiji, kajti tudi ta dva otoka spadata k Danskemu misijonu.

Pervič — odkar živi Danski misijon — prvič si upa klicati na pomoč kerščansko ljubezen in dobrotljivost. To jasno priča, kako terda se godí sedaj temu misijonu. Ako se nam toliko potrebna pomoč odreče, je nevarnost velika, da naše delo, ta cveteči in nadepolni misijon, razpade in pogine. V imenu vseh Danskih duhovnov in katoličanov tedaj prav serčno in lepo prosim, da se nas v hudih stiskah usmilite in podpirate z milimi darovi naš tako nadepolni misijon. Prosim tudi, priporočajte nas svojim znancem kerščanskega duhá in serca.

Podpirajte tedaj vsi, bogati in revni, vsak po svoji moči, to delo kerščanske ljubezni. Darujte vsak en kamniček za hišo božjo, ki se bo zidala v Kodanji v čast nebeški Materi, Kraljici sv. rožnega venca. To svetišče nebeške Kraljice v mestu na severu, imenovanem „Kraljica severnega morja“, pričalo bo še poznim rodovom, kako goreče časté kranjski katoličani nebeško svojo Mater, kako živo plamti v njih sercih ljubezen do Kraljice sv. rožnega venca.

Vsako, tudi najmanjše darilce bode se hvaležno sprejelo; in vsi misijonarji in katoličani na Danskem bodo pri ss. mašah in molitvah spominjali se svojih dobrotnikov in Boga prosili, naj jim vsak darček stoterno poverne.

Dr. Jos. Albert Ferus,

Danski misijonar,

sedaj stanujoč pri č. oo. Lazaristih v Ljubljani.

Katoliški misijon na Danskem se velec. duhovnikom in vernikom Ljubljanske škofije najtopleje priporoča.

V Ljubljani, meseca majnika 1887. Jakob,
knezo-škof.

Darovi, ki se ne bodo osebno meni izročili, pošiljajo naj se, prosim, preč. knezo-škofijski pisarni v Ljubljani. Sprejemali jih bodo tudi v Ljubljani: Č. oo. Lazaristi, č. oo. Frančiškani, č. gg. Uršulinke, č. Usmiljenke sv. Vincencija Pavljanskega, č. Šolske Sestre III. R. Sv. Fr. v Marijanišči in vredništvu „Slovenca“ in „Zgodnje Danice“.

Došli darovi z imeni darilcev priobčili se bodo v „Slovenca“ in v „Zgodnji Danici“.

Iz Ljubljane. (Katoliški in prostomišljaški velikonočni čas; procesije in izleti; romanje in hribolazve, in še kaj več podobnega.) Velikonočna doba, katera se sedaj že h koncu bliža, se začne z nedeljo septuagezima ali tretjo predpostno nedeljo. Perve tri tedne se katoliški kristjani pripravljajo na postni čas; v postnem času se pa pripravljajo na Veliko noč, da bi vredno prejeli Velikonočno Jagtje, Jezusa Kristusa v presvetem Rešnjem Telesu. K tej dobi spada še šest nedelj in tednov po veliki noči, o katerih se veselimo zmage našega Zveličarja čez smert, pekel in satana. In sem se štejejo še binškoštni prazniki s tednom pred Binškoštni in s tednom po Binškoštni. Ta prazniška doba se konča z binškoštvo osmino, in imamo v tej dobi premissljevati neskončno ljubezen večne Besede, katera je zavoljo nas meso postala, premissljevati življenje Sinú Božjega, njegove nebeške nauke in čudežne dela, njegovo britko terpljenje in smert, njegovo sveto vstajenje in čudežni vnebohod. Kakor v ti dobi predvelikonočni zavoljo terpljenja in smerti Božjega Sina cerkev žaluje in iz duhovnih molitev in pri službi božji vse izpušča, kar spominja na veselje; tako se pa cerkev veselí v velikonočni dobi vstajenja Božjega Sina; kinča se kot nevesta svojemu ženinu, razlega se vesela Aleluja in pozdravlja se nebeška Kraljica s prelepim predpevom (antifono): Veseli se, Kraljica nebeška, Aleluja i. t. d.

Vsak pravi katoliški kristjan se duhovno, pa tudi pošteno telesno veseli Kristusovega vstajenja, kajti to vstajenje mu je porok, da tudi on bo enkrat, kakor Kristus, v poveličanem telesu iz groba vstal, ter bo vidil v svojem mesu Boga svojega Zveličarja (Job). Ker se o velikonočnem času narava iz zimskega spanja prebudi, se katoliški kristjani veselí tudi tega obujenja — vstajenja, pa le v Bogu, stvarniku, gospodu in zapovedovalcu narave, kateri zamore v svoji vsegamogočnosti postaviti, naravi dane, premeniti ali celo odmakniti, ako je njegova sveta volja, kakor je Zveličar ne po naravnih postavah vstal od mrtvih, ampak iz lastne moči kot vsegamogočni zapovedovalec narave. Katoliškemu kristjanu je tedaj vstajenje Kristusovo neizrekljivo imenitnejši, kakor obujenje — vstajenje narave, to obujenje nam katoličanom služi v poveličevanje vstajenja stvarnika in gospoda narave.

Nasproti pa pri prostomišljajkih, pri nevernih, slabovernih tako zvanih „auch-katoličanih“, ako vender že, je veličastno vstajenje Gospodovo „stafaža k obujenju, k vstajenju narave o spomladanskem času.“ Tega se lahko prepričamo iz „podlistekov“ nekterih časnikov, ali iz brošur, iz spisov, po katerih se le narava preslavlja in kot boginja časti, — ne daj pa, da bi se v prvem katoliškem pomenu vpletla kaka beseda o vstajenju našega Gospoda in Zveličarja Jezusa Kristusa! Le redkokrat in le memogrede ti ljudje govore o velikonočnih praznikih, in tistih večkrat le kot od cerkvene vlade ali od papežev povoljno ustanovljene šege in

navade. Enako se je bralo v neki brezverski kojižuri gledé božičnih praznikov, češ, da so papeži tiste zato vstanovili v terdem zimskem času, da bi ljudje v dolgočasu zimi kako spremembo imeli! (Opomba: ali je ukraj ravnika naše zemeljske krogle 25 decembra tudi terda zima?)

Velikanočna doba ima še to posebnost, da morajo katol. kristjani v tej dobi (v naši škofiji do vnebohoda) spolniti četrto cerkveno zapoved, gledé spovedi in velikonočnega obhajila, sicer bi se smertno pregrešili in bi se sami izobčili (izločili) iz katoliške Cerkve. Tedaj pride v tej dobi vsih pet cerkvenih zapovedi k spolnovanju. Kateri cerkvenih zapovedi ne spolnuje, tistemu Cerkev mati biti ne more; kateremu pa Cerkev mati ni, ta tudi Boga za očeta imeti ne more; tedaj taki laže, ako moli: „Oče naš.“ (Dalje nasl.)

Iz Predoselj. (Sveti misijon). „Sveti in zlati čas svetega misijona, o da smo učakali tudi ga mi! Milosti svoje on z večnega trona svojim otrokom zdaj Oče deli.“ Resnice teh Slomšekovih besedi smo se tudi v Predosljih prepričali, ko se je tukaj od 24. aprila do 2. maja po visoko častitih oo. jezuitih Doljaku, Kosu in Sajovicu obhajal sv. misijon. V resnici je to „sveti in zlati čas“, v katerem nebeški Oče deli posebne in nenavadne milosti. Sicer tudi navadni duhovni pastirji v nedeljah in praznikih Božjo besedo velikokrat in z vso vnemo oznanujejo; vendar ne s tolikim vspehom, kakor se to godí v sv. misijonu. Če navadni pridigar govori le nekoliko čez pol ure, je mnogim že predolgo; ali v misijonih terpi navadno celo uro, in vendar kristjani radi poslušajo. Božja beseda le ob nedeljah in praznikih oznanovana, če tudi enega ali drugega poslušavca nekoliko gane in k dobremu nagiba, vendar terdovratnega grešnika le redkokrat do spreobrnjenja in dobre skesane spovedi gine. V misijonih se resnice razlagajo bolj skupno, z nenavadno vnemo, in vsak dan večkrat, ter grešnika tako dolgo meči in nagiba, da ga poslednjič nagne, da gre k spovedi in terdno sklene se v resnici poboljšati, na kar že dolgo ni nič mislil. Skušnja uči, da celo taki, ki so bili mnogim velikim pregreham vdani in so poprej zoper sv. misijon strastno in zaničljivo govorili in strašno preklinjevali, so bili kmalo vsi ginjeni, v sercu spreobrnjeni in so šli skesani k spovedi, in to berž, ko so eno ali drugo misijonsko pridigo slišali. Znani so nam taki zgledi. Zares! „milosti svoje z večnega trona otrokom zdaj Oče deli.“ Zatoraj ni boljšega pripomočka kako duhovniško prenoviti, kakor je sv. misijon. Pa nekteri ugovarjajo, rekoč, da je sv. misijon slamnati ogenj, ki naglo splameni in kmalo ugasne. Ali rekel je na to eden izmed misijonarjev: „Pa tudi slamnati ogenj bi dolgo gorel, ako bi se mu neprenehoma slama prikladala.“ Zato je treba po misijonu na to delati, da se spomin sv. misijona ohrani, in da pričeto delo poboljšanja napreduje. V ta namen je potreba, da se obletnica sklepa sv. misijona in praznika najdenja in povišanja sv. križa nekoliko slovesno obhaja; da pred temi dnevi zvečer zveni z misijonskim zvonom; da se o dnevih samih pri sveti maši pojejo misijonske pesmi in se ljudstvu v nedeljo poprej oznaní popolnoma odpustek, kterege zamorejo zadobiti vsi tisti, kateri spolnijo zapovedane pogoje. Zraven tega je treba v pridigah po sv. misijonu pogostoma opominjati na sv. misijon. Brez tega, kaj pa da, je sveti misijon kmalo pozabljen, in res nekako — slamnati ogenj, ki rad ugasne.

Opomniti se mora tudi, da je potreba v dosego večega vspeha sv. misijon v kaki duhovniši obhajati tak čas, v katerem imajo ljudje naj manj dela, da lahko hodijo k misijonskim pobožnostim in se odtegujejo od časnih skerbi; ne bilo pa bi svetovati sv. misijon ob-

hajati ob času obilnega dela, ko imajo ljudje veliko skerbi zaradi vsakdanjih opravil. Ravno to je bilo posebno vgodno za sv. misijon v Predosljih. Kar je bilo potrebnega dela na polji, so ljudje pred sv. misijonom vse opravili, in tako so imeli čas, se sv. misijona vdeleževati, in so se ga res tudi prav goreče vdeleževali ne le domači duhovnjani, ampak tudi iz sosednjih duhovnij, tako, da je bila prostorna cerkev pri vsih govorih napolnjena. Koliko duš se je ta čas z Bogom spravilo in zgubljeni dušni mir doseglo, je le Bogu znano. Kot poseben vspeh svetega misijona pa se naznani, da se je po želji milostljivega knezo-škofa in po gorečem priporočevanju v. č. misijonarjev v pridigah in pred svetim stanovskim obhajilom vstanovila družba treznosti, zlasti zoper nezmerno žganjepitje, in se jih je že do zdaj nad šest sto vpisalo in se še zapisujejo. In tako se je s pomočjo sv. misijona doseglo, kar se poprej ni moglo vkljub prizadevanja doseči, da se je vstanovila tolikanj potrebna družba treznosti. Ker se je pa ta prekorna in potrebna družba, kakor slišimo, začela že v več duhovnijah naše škofije, je po nasvetovanji v. č. misijonarjev jezuitov le še to močno želeli, da bi se mogle kmalo dobivati za to družbo (morebiti v katoliški bukvarni v Ljubljani) primerne podobice na eni strani s podobo Matere Božje čistega Spočetja, ali sv. Jožefa, na drugi strani pa naj bi bile ob kratkem tiskane pravila družbenikov, in tudi odpustki, ktere bodo, kakor upamo, naš milostljivi knezo-škof od svetega Očeta papeža za to družbo izprosili.

Zvonček iz Zagreba. (Dalje.) Družba III. reda sv. Frančiška ima tudi družbo treznosti v sebi in velike pomočke za njo. Da kaka pobožna družba in bratovščina ima v sebi pravi živelj in rodí sad, je potrebno, da se udje večkrat zbirajo k posebni cerkveni službi Božji, k ss. zakramentom, in da imajo o tej priliki vneto pridigo in nauk, opomine in svarila, oserčevanja in spodbude, posebej za dolžnosti svoje družbe i. t. d. V Hervaški, Slavoniji in v Bosni je deželjska vlada pritisnila na strašno pošast žganjepitja, posebno „šnopsa“. Tu je zapovedano strogo, da ne jeden ne smé dati „špirita“ drugači, kakor onemu, ki ima od dotične oblasti dovoljni list. Toraj rokodelci, kateri potrebujejo „špirita“ za svoj posel, morajo iti k oblastniji; tu je pretehtano, koliko ga potrebuje za svoj rokodelj; zapiše se mu v dovoljni list, kolikor mu ga smé tergovec dati; tergovec mora list spraviti, da ga pokaže pri preiskavi špirita; ako mu manjka več mére špirita, kakor ima na listkih zapisano, je kaznovan. Vse pijače iz „špirita“, toraj „šnops“, se preiskujejo; ako se najde sleparija, se mu vsa taka pijača vzame, poleg tega se še strogo kaznuje. Poznam tergovca v slavonski vojaški pokrajini, kteremu so za več tisuč žgane pijače zapečatili; nekoliko vzeli, ga poslali v Zagreb, v kemiški „laboratorium“ v preiskavo. S tem so preprečili silno škodljivo „šnopsarsko“ pijačo. Res je, da po teh treh imenovanih deželah veliko slivovice žgó in pijó; pa ta je tako napravljena, da ima malo več moči „špiritvozne“, kakor dobro vino; toraj ni tako zelo škodljiva, ker je bolj naravna pijača.

Pregovorimo nekoliko še o družbi sv. rožnega venca, ker te zmagovite molitve je dandanes še posebno in veliko treba, da se zmaga žganjepivstvo in njega hudi uasledki. Vprašal sem lausko leto ravno v praznik sv. rožnega venca v Rimu, v cerkvi Device Marije Sopra-Minerva, kjer je sedež generala reda dominikanskega, o družbi živega sv. rožnega venca. Ali na taki način družbe živega rožnega venca tam nimajo, kakor je pri nas v navadi; na primér: 15 oseb v jeden venec, vsaki moli mesec dni delček sv. rož. venca z jedno skrivnostjo, o mesecu skrivnost premenijo. Takova družba je nekako

težavna; ako kateri ud umerje, ali drugi vse opusti; pak se ne more precej drugi dobiti, je venec raztergan. Takovih, v prvo celih in lepo cvetečih vencev je bilo marsikje mnogo, sedaj so vsi raztergani in ovenjeni, celo posušeni. Toraj bi bilo svetovati na ta način rožno-venške družbe ne vstanovljati, kjer jo še le začenjajo, ampak po rimsko? V Rimu, pri sedežu reda dominikanskega v cerkvi „Sopra-Minerva“, je taka-le: Imenuje se tudi živi večni rožni venec. I. Molijo se v teku sedem dni vsi trije deli sv. rožnega venca, kakor kedo hoče, vse tri dele na en dan, ali sedaj enega, sedaj družega, ali tretji del v dneh enega tedna. II. Vsako leto en dan ali noč se zvoli ura molitve, v tej molitveni uri se molijo vsi trije deli sv. rožnega venca, lavretanske litanijske, in ako še časa ostaja, po volji kake molitve po namenu sv. Cerkve in družbe sv. rožnega venca. Te ure, v letu enkrat, so tako razdeljene, da je vsako uro v noči in dnevu vse tri dele sv. rož. venca moljeno in to dela živi rožni venec. Omeniti se mora, da te letne molitvene rožno-venške ure so vrvnane tako, da na eno in isto uro več udov ima dolžnost urine molitve, tako, da ko bi kedo odločeno uro bil zaderžan, zamore drugo uro moliti sv. rožni venec itd. Vendar so vse ure noč in dan leto dni spolnjene. Na ta način zamore vsaki prav lahko postati ud tako imenitne, zaslužljive in koristne družbe živega rožnega venca. Te verste družba naj bi se pri nas vstanovljala; ker je prosta, brez težav in pomotljivosti, pa s silo bogatim zakladom ss. odpustkov obdarovana. Po pravice za njo se piše v Rim k generalu reda dominikanov v cerkvi Bl. Device Marije Sopra-Minerva. Tu priložim sprejemni družbeni list, iz kterega je razvidno, kako bogata s svetimi odpustki je ta družba, ki se imenuje večni venec.

Treba je polno - moči iz Rima od dominikanskega — redovnega generala, potem sprejemni rimski italijanski list popolno vsega prestaviti v slovensko.

Kedor ima toraj dobro voljo, serčno hrepenenje za povikšanje časti Božje in češčenja blažene Device Marije, za zveličanje duš in za pravi blagor svojega naroda; dobro delo storí, ako pospešuje tretji red sv. Frančiška, družbo živega rožnega venca; družbo angeljskega češenja, sv. hišice Device Marije v Loreti.*) Potem bode milost v serca pravičnih in grešnih obilno rosila, se bode pot nadelala bolj k splošnjemu spreobrnjenju in poboljšanju. Ondi bodemo zmagali svet, meso in satana; tako bi se začelo vspesno in zdatno delovati z družbo treznosti, nasproti strupeni kači „šnopsa“ in sploh pijanosti.

Molitve, molitve je treba, obilne in stanovitne, ako se hoče kaj dobrega, zveličavnega pridobiti, ali kaj hudega odstraniti i. t. d.

Te tri družbe pa tudi naj več molitve, naj močnejše, naj lepše molitve opravljajo.

Skusite, potrudite se, in prepričali se bodete dobrega sadú in obilnega blagoslova za vse. (Konec nasl.)

Iz Gorice, 5/5. 1887. (*Edino zdravilo sedanjemu času.*) Že več lét je, kar zadevajo človeštvo vsakoverstne nezgode, n. pr. kužne bolezni, potresi, požari, slabe letine, draginja, vedno huje preteče prekucije, nesloge med posameznimi udi in družtvi, disharmonija med vladarji in posameznimi državljani, meržnja in sovraštvo med narodi i. t. d. Pri takih znamenjih ne more nihče pričakovati gotove in srečne prihodnosti. Lahko trese se celi svet, kakor človek verh ognjemetnika (vulkana), iz kterega zdaj pa zdaj bruhne podzemeljski ogenj in lava (žlindra), ki vse okoli in okoli opustoši in pokonča. Mnogi zapazijo v teh prikaznih le naravne prigodke ne

gledé na globokejšje njih vzroke. Poleg teh tako zvanih neizogibljivih „naravnih prikazni“ tiči svet kaj rad v nravni gnjilobi, ktera je, če se dobro preišče, le učinek in posledica odpada od sv. Cerkve, od Kristusa, Boga, in žalosten ostanek zaničevanja, sramotenja in preganjanja svetih naredb. Poglej, dragi bralec, kako se zdaj v šolah mladina odgoja, kako pravičnost in poštenost ceni, kako se medsebojna ljubezen gojí, kako se odkritoserčnost spoštuje in kako ljudstvo s tolikim časopisjem poučuje in zabava. Družine, družbe, sploh javno življenje je brez kristjanskega duha. Vsakdanja že so zločinstva premnogotera. Celó najvišji nauki, resnice in pravice se bolj in bolj zgublajo. — Mnogi zaslepljenci, kateri veljajo sicer v javnem življenju za voditelje in velike dobrotnike, vidijo v sedanjem teku časa: prostost, nap. edek, prosvito in verhunec kulture. Poglejmo malo v nepristransko zgodovinsko knjigo, ktere vsak list ima dve strani; prvo stran lahko prebiramo z očesom naravnega spoznanja, drugo pa le z očesom sv. vere. Komur se pogrša oko prave vere, ne more zadobiti pravega svetovnega pregleda. Tako ne morejo priti ljudje brez sv. vere do nobene zveze med nravnim in naravnim zlom, ter ne morejo razumeti, da morejo vplivati na naravne prikazni in nezgode tudi čeznaravni uzroki.

Vsak veren človek pa zapazi tesno zvezo med moralnim in naravnim zlom. Kakor ima vsak učinek svoj vzrok, imeti ga morajo tudi zgoraj navedene pozemeljske nezgode. Zna mi kdo ugovarjati: „Prerok Amos pravi (v 3. pogl. 6. versti): „Jé-li ktero zlo v mestu, kterega bi ne bil Gospod učil?“ toraj je Bog vzrok naših nezdod in naše nesreče.“ Res hoče in pripusti Bog hujave in nesreče; a tako storiti mora vsled svoje večne pravičnosti in dobrotljivosti. Pravi vzrok našega zlá ni Bog, ampak je le greh. Saj pravi Salomon v Pregovorih (14, 34): „Pravičnost povzdiguje ljudstvo (v blagostanji), greh pa ga verže v nesrečo.“ — Teh nezdod in nesreč, ktere nam Bog pošilja vsled grehov, ne odpravi nobena človeška modrost in nobena pozemeljska moč. Dasi se vsa vednost, umetnost in vse naravne moči uporabljajo, da bi se našel pripomoček in zdravilo našemu bolnemu času; vendar raste vesoljno zlo zmirom bolj. In sicer zato, ker se zmirom vekša tega pravi vzrok, t. j. greh. Saj nam to dokazuje sam Bog, v čegar rokah je naša sreča in nesreča, naše zdravje in bolezen, naše življenje in naša smert. Toraj vsak je sam kovač svoje sreče.

Če hoče človek od Boga blagoslova, kajti kakor pravijo Pregovori (26, 1. 2): „Če Gospod ne zida hiše, delajo zidarji zastonj“, prenehati mora biti grešnik in sovražnik Božji, in sicer ako se v zakramentu svete pokore z Bogom spravi in sprijazni. Recimo kar naravnost, da je svet zato taki, ker ne spozná sv. spovedi za zdravilo sedanjega časa, ter le poslušá in posnema sebične „človekoljube“, ki obrekujejo spoved za duhovsko izmišljotino in brezpotrebno cerimonijo.

Dokler se svet ne bode spovedal, taval bode še zmirom v tmíni obupa in strahú.

Kdor se pogosto in pravilno spoveduje, ne more tovarševati s prekucuhi, ne more goljufovati, krasti, odirati, krivice delati, žene in otrok v nesrečo pahati s svojim razuzdaním življenjem, občini in družini s pohujšanjem škodovati, ob kratkem, ne more izzivati božje jeze in njegovih kazni. Kdor se spoveduje, kakor je dolžnost, živi sam seboj, z bližnjim in z Bogom v miru, ter se čuti celo v nesrečah srečnega. Toraj spoved veliko pomore proti nezdodom našega časa.

Nasprotniki sv. spovedi pa kričé na vse gerlo: „Resnično, noben nauk ni škodljivejšje vplival na nravnost (moralo) človeštva, kakor nauk o odpusčenju grehov

*) O tem pozneje kaj.

pri spovedi! Kot odgovor na tako zlobno obrekovanje ne navedem spričal onih, ki se večkrat resno spovejo in tako iz lastne skušnje ravno nasprotno te zlobne terditve dokažejo; ampak sklicujem se le na spričbe poganov, nevernikov in sovražnikov katoličanstva, kateri so vsi sklepali le iz zunanjih učinkov in posledic prave spovedi na znotranje vzroke. Že Seneka, poganski učitelj krutega Nerona, govoril je o spovedi, kakor o vstanku, ki boljša in blaži življenje, in sicer iz njegove sodbe o spovedi dá se sklepati, kakor bi se bil dal ponižno poučiti o tem po sv. Pavlu, ki piše: „Zakaj noče kdo obtožiti se svojih grehov? Ker tiči rad v njih. Pripovedovati o sanjah je delo zbuženega, svoje grehe spoznati pa je znak zdravja.“ Narveči sovražnik katoličanstva, glasoviti Voltér, piše na več krajih svojih neslišanih spisov (kakor n. pr. v „Dict. Philos. art. Catech. du Curé. — Annal. de l'Empire. Tom. I. pag. 41. etc.): „Spoved je morda najmodrejša naprava; izverstna reč, uzda za vkoreninjene hudobije, prav dobra ustanova, ki brani marsikomu poverniti se v stare grehe, ki nagiba od nevoščljivosti in sovraštva razjedana serca k spravi in prijateljstvu i. t. d.“

Rousseau (r. Rusó), dobro znani brezbožnik in zakleti sovražnik sv. Cerkve, vendar piše (v „Emil. Tom. III. pag. 201.“): „Kake povernitve na blagu in časti, kaka zadostila provzroči pri katolikih spovedi!“

Znamenit prot. pisatelj piše: „Vsak razumen duh, če pomisli, kaj je storil, se prepriča, da je spoved edino zares vapešno zdravilo proti moralnim boleznim ter vir vseh čednosti, ki stvarjajo srečo in gotovost posameznih družin in držav in zamore gospodovati s svojo moralno močjo nad razumom in voljo, ter nadomestovati vse postave.“

Ko bi se bili oni nesrečni katoličani pošteno spovedovali, prej ko so se odcepili od edinozveličavne sv. Cerkve, bili bi še vživali ljubezen in sladkosti poprejšnje Matere, kakor mi dandanes. Koliko poznejših krivic, bogoskrunstev, hudobij in koliko kervavičnih bojov bilo bi takrat prav lahko prihranjenih, edino s prav opravljenjo spovedjo. Nobena modra roka, postava in moč orožja ne vodi in ne berzdá uma in serca bolje, kakor božja modrost in moč prave kat. spovedi.

(Konec na sl.)

Iz Gorice. (Poročilo o družbi sv. Vincenca Pavlj. za l. 1886.) (Konec.)

Konferenca sv. Hilarija in sv. Roka,

z italijanskim poslovnim jezikom, je prevzela skerb a) za uboge omenjenih župnij, b) za dijaški „konvikt.“

a) Skerb za uboge.

Podpora se je delila, kakor pri prej omenjeni konferenci in sicer tekom leta 30 revnim družinam, od katerih je ostalo koncem 1886 leta 18. Redne seje so bile vsako nedeljo. Oddelek je štel mnogo marljivih delavnih udov in veliko število podpirateljev.

Pregled računov nam kaže:

Dohodke:	
Ostanek leta 1885	gld. 13.69
v pušico so podali delavni udje	„ 179.71
od verhovnega sveta	„ 137.92
dobrotniki podarili	„ 35.60
za odločene namene	„ 16.50
skupno gld. 383.42	
Stroške:	
Veljavnice za moko, riž, meso itd.	gld. 304.35
za najemnino ubogim	„ 16.40

obleka ubogim	gld. 3.—
za odločene namene in izvanredne podpore	„ 31.50
razni stroški	„ 8.85

skupno gld. 364.10	
Če od dohodkov	„ 383.42
odštejemo stroške	„ 364.10

ostane še v tem oddelku gld. 19.32

b) Konvikt,

začet s 1. oktobrom 1885; sedaj v nunskih ulicah, hiš. št. 8. v prostorih „Vincentišča“. Zavod služi revnim in talentiranim dijakom, ki dobivajo pod varnim nadzorstvom bivališče, hrano, pouk in moralno vzgojo. Pričetkom šolskega leta 1886/7 je bilo v konviktu 15 dijakov; trije iz ljudske šole, 5 iz pripravnice in 7 iz gimnazije.

Dohodki so:

Ostanek leta 1885	gld. 1033.23
od častnih udov in podpirateljev	„ 1084.07
darilo v blagu	„ 196.69
male vplače dijakov	„ 256.—
obresti	„ 38.—
razno	„ 3.37

Skupaj gld. 2611.36

Stroški pa za leto 1886:

Nakup pohištva	gld. 139.99
obleka dijakom	„ 43.11
hrana, šolske priprave in druge potrebščine za 15 dijakov	„ 867.84
hišna najemnina	„ 232.—
čč. sestram odškodnina	„ 80.—
razno	„ 51.53

Skupaj gld. 1414.47

Če od dohodkov	„ 2611.36
odštejemo stroške	„ 1414.47

ostane gld. 1196.89

Skupaj vsih dohodkov teh naprav tedaj je bilo 643 gld., stroškov pa 4026 gld.

Za vse to dolžna čast in hvala Bogu! Poslednjič izreka odbor v svojem imenu in v imenu ubogih, bledih in mladih podpiranih ljudi preserčno hvalo vsem delavnim udom, podpirateljem in dobitnikom za obilno materijalno in duševno pomoč.

Družbi sv. Vincencija nakloni pa Vsegamogočni veliko novih prijateljev in podpornikov!

V GORICI, meseca aprila 1887.

DE ORNANDIS ALTARIBUS PRO CULTU DIVINO.

Animarum pastor etiam liturgus dicitur. Qua talis liturgiis sacram sive cultum divinum publice digne, devote ac decenter celebrare tenetur. Hoc illi Ecclesia praecipit: „Quanta cura adhibenda sit, ut sacrosanctum missae sacrificium omni religionis cultu ac veneratione celebretur, quivis facile existimare poterit, qui cogitarit, maledictum in sacris literis eum vocari, qui facit opus Dei negligenter.“ (Con. trid. sess. XXII decr. de observ. et evit. in celebr. missae). Ideo curare debet, ut omnia, quae ad functiones sacras pertinent, et Dei maiestatem et rerum sanctitatem venustatemque spirent, ita ut corda fidelium ad Deum eleventur in eis que pia et sacra desideria excitentur. Sunt proinde e cultu divino omnia profana eliminanda.

Hic locus esset plura dicendi de cantu, de rubricis, de decretis ss. Rituum Congregationis, de ceremoniis etc., quae in cultu divino observanda sunt. Sed haec omnia aliis, qui in his versati sunt, relinquens volo tantum pauca notare, quomodo altaria ornari debeant, et qualem in, fluxum ornatus altaris et ecclesiae generatim in animos fidelium exercent.

„Altare operiatur tribus mappis ab episcopo vel alio habente potestatem benedictis, simul ornatur antependio; super altare collocetur crux in medio, et candelabra saltem duo cum candelis accensis in utroque eius latere, ad crucis pedem ponatur tabella, Secretarum appellata.“ (Rubr. Miss. XX).

Haec sunt, praescindendo de altari ipso eiusque partibus integralibus, quae ex praecepto Ecclesiae in quolibet altari adesse debent, ut s. missae sacrificium celebrari possit.

Sed quaeritur, an et alia ornamenta in altaribus collocari possint? In nostris ecclesiis videmus super altaria plura candelabra cum candelis, reliquias in vasis, imagines sanctorum, palmas florum artefactorum et flores recentes sive naturales, tapeta, cussinos. Quid de his sentiendum?

1.) Ecclesia utitur lumine in qualibet functione sacra ad symbolice designandum Christum Dominum, qui est lux mundi, ad reverentiam sacris mysteriis ostendendam, solemnitatem et laetitiam augendam, fidem et devotionem sacerdotis celebrantis populique sacro assistentis excitandam. Ideo Ecclesia non prohibet usum plurium luminum, sed magis ordinat, quod in celebrandis pontificalibus Episcoporum septem (Caerem. Episc.), in celebratione missae solemnis cum incensatione et coram Sanctissimo etiam missae privatae saltem sex (Ritus celebr. Miss.), in aliis missis cantatis et in missis de Requie saltem quatuor (S. R. C. 12 aug. 1854) accendi debeant. In celebratione missae privatae autem canonici, dignitarii sive alii sacerdotes episcopo inferiores non possunt adhibere ultra duas candelas in altari. (S. R. C. 19 Julii 1659). Sine lumine celebrare non licet idque prohibitum est sub peccato mortali.

„Ad maiorem autem altaris ornatum, vel ob alicuius festi solemnitatem, vel etiam ob devotionem plures accendi possunt candelae, dummodo, ut monet Conc. Trid. Sess. 22, certus numerus candelarum non adhibeatur ex cultu superstitioso. Lumina autem nisi cerea, vel supra mensam altaris vel eidem quomodocunque imminetia non adhibeantur (Conf. nostr. dir. lit.) In expositione Ss. Sacramenti secundum Instr. Benedicti XIV tot candelae incenduntur, quot facultas ecclesiae permittit, exposita monstrantia saltem 12, exposito ciborio saltem 6. Etiam intorticia ad solemnitatem multum conferre nemo est, qui dubitet.

(Dalje nasl.)

Binkošti.

Pridi sveti Duh, Toláznik,
Svoje déli nam darí;
Naj odstopi naš sovražnik,
Ki pogubo nam želí!

Pridi sveti Duh nad vérne,
Svojo uči nas modróst;
O, Duh milosti nezmérne,
Vlivaj sveto nam radóst!

Pridi sveti Duh, razjasni
Uma našega nam noč,
Da spoznamo, kaj nam hasni,
Umu našemu daj moč!

Pridi sveti Duh, pokaži,
Kaj življenja je pomèn;
Duh in serce nam oblaží,
Da spoznamo svoj namèn!

Pridi sveti Duh, podéli
Ti kerščansko nam krepost,
Verno da bomo živeli,
In premagali slabost!

Pridi sveti Duh, o pridi,
Znanja nam razširi krog;
Vari znanja pa, ki spridi;
Kužnih ukov, njih nadlog!

Pridi sveti Duh, ohrani
V strahu božjem vedno nas;
Da kje duše greh ne rani,
Tvoj nas opominjaj glas!

Pridi sveti Duh, Toláznik,
Svoje nam podaj darí;
Naj odstopi naš sovražnik,
Ki pogubo nam želí!

I. Z.

Mariji Snežnici nad Gočami.

O Kraljica,
Tolažnica
Si Marija Sněžnica,
Vsim zavetje:
Dans udanega serca.

Tu na gori,
V rajski zori
Našim dušam se žariš;
Z milim Sinom
Vsim terpinom
Vedne milosti deliš.

Kot očaki
V sili vsaki
So Te klicali v pomoč;
Rod sedanji
V britkem stanji
K Tebi kliče upajoč.

Sladka nada,
Vedno mlada,
O Marija, si nam Ti!
Serca blažiš
In tolažiš,
Brišeš solzne nam oči.

Mati bodi
Nam v nezgodi,
Bramba zoper vsaki zlég;
Ti nas brani,
Ti ohrani
Čiste serca nam ko snég.

O Marija!
Naj razvija
Se med nami Tvoja čast!
Verna duša
Naj okuša
Tu ljubezni Tvoje slast.

Serčno vdane
Ti Gočane
Vari in nad nami čuj
Tu v življenju
O ločenju
Ti v nebesa nas spremljaj.

Radoslav.

Razgled po svetu.

V Lurdu, na slavni božji poti, je bilo zopet preteklo leto 1886 silo romarjev iz raznih stanov. Bila sta 2 kardinala: 1 papežev namestnik, namreč msg. Vanutelli; 57 nadškofov, škofov in družih prelatov. Opravilo se je ondi 32.510 ss. maš; to kaže, koliko duhovnov je bilo prišlo tje čez leto. Prišlo je 99 velikih božjepotnih kardél iz Belgije, Nemčije, Avstrije, Anglije, Holandije, Italije, Francije, Kanade. Posamezni potniki pa so bili iz vesoljnega sveta. Na kolodvoru v Lurdu je bilo oddanih listkov 114.520. Obhajalo se je 326.500 oseb. V 8 mesecih je bilo oddanih 177.894 posebnih molitvenih namenov; 3295 je bilo zahvál; v tej dobi se je 5124 oseb zapisalo v bratovščino neomadežanega spočetja, in 1945 v roženkransko bratovščino; 98.000 steklenk lurške vode je bilo poslano v vse dele sveta.

Zarad tolikih ozdravljenj se vedno bolj množi zaupanje do Lurške Marije Device.

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovrašstva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe in velike nesreče. — Mladeneč, da bi taki stan izvolil, v katerem bi se zveličal. — Žena priporoča slaboumnega moža za pomoč.

Zahvale.

Brat mi je bil nevarno zbolel. Bolezen se je urno hujšala, in zdravnik obupal je nad njegovim ozdravljenjem. Močno me je skerbalo, ali se bo dal prevedeti ali ne. V teh skerbeh opravim devetdnevnic v čast presv. Sercu Jezusovemu in presv. Devici Mariji brez madeža spočeti, naj bi ljubi Bog mu dal milost, da s skesanim srcem sprejme ss. zakramente, ako je sklenil ga s sveta poklicati. Obljubila sem, ako bom uslišana, da hočem v Danici zahvalo izreči. Z veseljem spolnim do obljuho. Brat je pri polni zavesti prejel sveto popotnico, z veliko poterpežljivostjo prenašal grozne bolečine do zadnjega trenutka. Da je bila uslišana moja molitev, za to bodi čast in hvala presv. Sercu Jezusovemu in sv. Devici brez madeža spočeti!

P.

Listek za raznoterosti.

Dvanajst „Pred-iger“ za orglje ali harmonij po motivih pesen iz „Cecilije“ zložil Danilo Fajgelj. Cena 50 kr. Tisk in zaloga Blaznikovih naslednikov 1887. — Gosp. skladatelj opominja, da dobra predigra mora biti v tesni zvezi z naslednjo skladbo in poskušajo, kako naj se to doseže, podaja pričujoče delce slovenskim

organistom in glasbenikom in želj, naj bi to slovensk glasbi teknilo v povzdigo. Bodi torej dotičnim gorko priporočeno.

Marijanišče obhajalo bo v nedeljo (22. t. m.) patronski god (Marija Pomočnica); bode ob 9ih velika maša s pridigo in darovanjem; popoldne pa opravila ob 6.

† V Št. Gothardu je preteklo nedeljo, po sedmih zvečer, vsled nekega prehlajenja, previden s svetimi zakramenti, umerl ondotni čast. gosp. duhovni pastir Ivan Stupar. Prelepa se smé imenovati ta smert, ker sklenil je svoje življenje ravno ob koncu sv. misi-jona, ki ga je bil napravil svojim ovčicam in je toraj perve dni s celjskimi čč. oo. misijonarji vred tudi še delal, spovedoval itd.; ob koncu pa, ko je vsa duhovnja, djal bi, na duši oživela, je on telesno svoje življenje sklenil in šel v pokoj. Rojen je bil v Komendi l. 1843, mašnik posvečen pa l. 1869: 13 lét je zvesto pastiroval v Št. Gothardu. Bog mu daj večni mir!

V Mariboru bodo prevzvišeni knez in škof Maksimilijan novomašnike posvečevali 14., 16. in 18. mal. serpana. — Č. g. Fišer Ant. ml. gre za provizorja v Razborje. Č. g. Vinko Bauman gre za kapl. na Sladko goro; od ondot gre č. g. Fr. Cizaj za I. v Laški terg. Kaplanija na Paki ostane prazna.

V Vuhredu na Štajerskem bode od 18. do 25. maja sv. ljudski misijon.

V Ribnici so od 1. do 12. majnika obhajali prelép sv. misijon, ki so ga vodili čč. oo. lazaristi. Nad 4000 ljudj je prejelo presv. Rešnje Telo. Zares, slava preč. gosp. kanoniku in dekanu M. Skubicu, ki je to dobroto naklonil ljudstvu!

V Terbovljah so čč. oo. Doljak, Kos in Sajovic od 3. do 13. sušca vodili sv. ljudski misijon, kterege ljudje ne morejo prehvaliti. Kacih 4200 je prejelo ss. zakramente.

Od g. Kocmurja, popotnika v Jeruzalem, so nam došle nektere popotne naznanila, ki pridejo prihodnjič.

Dobrotni darovi.

Za študentovsko kuhinjo: Prijatelj mladine o svojem godu 20 gld. — M. Jereb 1 gld.

Za sv. Detinstvo: Iz Prečine po č. g. Avg. Šinkovcu 15 gld., priložen 1 gld. po č. g. župniku. — Čast. g. Anton Tramte, kaplan v Dobropolji, 16 gld. — Čast. g. Martin Molek, beneficijat v Šmartnem pri Litiji, 5 gld. 30 kr.

Za Danski misijon: Pfrerjeve gospodičine 50 gld. — Iz Mehovega č. g. župnik J. Virant 1 gld. — Č. g. župnik J. Bačnik 2 gld. — Č. g. kapl. Avg. Šinkovec 2 gld. — G. J. Kogej 1 gld. — Č. g. S. Zupan 5 gld. — Prečast. g. župnik Jan. Potočnik 5 gld. — V Sm. še pritaknil 1 gld. — Č. g. župn. J. Keršič 3 gld. — Č. g. župnik Fr. Boncelj 2 gld.

Za sv. Očeta: Iz Mehovega 1 gld.

Za Marijanišče: P. G. 1 gld.

Za pogorelce v Strahinji pri Naklu: Č. g. župnik Jož. Jereb 2 gld.

Za opravo ubožnih cerkev naše škofije: Mehovo po č. g. župniku 4 gld. — Č. g. Al. Bobek 2 gld. — Od sv. Križa pri Teržiču 18 gld. 10 kr. — Iz Soteske 10 gld. — Iz Vavtavasi 5 gld. — Iz Begenj pri Cirknici 34 gld. 51 kr. — Iz Ihana 17 gld. — Po čč. gg. Uršularicah v Ljubljani 23 gld. 46 kr.

Pogovori z gg. dopisovalci.

Preč. g. pr. Fr. D. v Metl.: Naročnina oddana založništvu. — G.—l—: Prav serčna hvala! precej prih. —